Drept comercial - Proba teoretica - Tribunal

Grila nr.3

1 În cazul contractului de leasing financiar:

A. aflat în derulare la data deschiderii unei proceduri de insolvență a utilizatorului şi menţinut pe tot parcursul procedurii, creanţele curente vor fi înscrise în tabelul de creanţe drept creanțe privilegiate, finanțatorul având un drept de ipotecă legală asupra bunului;

B. poate avea calitatea de finanţator orice persoană fizică sau juridică, română sau străină;

C. utilizatorul are dreptul de acţiune directă asupra furnizorului, în cazul reclamaţiilor privind livrarea și calitatea, finanţatorul fiind exonerat de orice răspundere.

2 În cazul divizării unei societăți constituite potrivit Legii 31/1990:

A. administratorii societății răspund civil faţă de creditorii acesteia pentru neregularităţile comise în pregătirea şi realizarea divizării;

B. divizarea produce efecte, în cazul constituirii unei societăţi noi, de la data înmatriculării în registrul comerţului a noii societăţi;

C. acţiunile sau părțile sociale la una dintre societăţile beneficiare pot fi schimbate pentru acţiuni la societatea divizată, deţinute de către societatea divizată.

3 În jurisprudenţa CJUE, s-a apreciat că art. 17 alin. 1 din Regulamentul UE nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 trebuie interpretat în sensul că o persoană fizică care, în temeiul unui contract financiar pentru diferențe încheiat cu o societate de brokeraj, efectuează operațiuni pe piața internațională de schimb valutar FOREX (Foreign Exchange) prin intermediul acestei societăți trebuie calificată drept „consumator", în sensul acestei dispoziții:

A. dacă încheierea acestui contract nu ține de activitatea profesională a acestei persoane, aspect a cărui verificare revine instanței de trimitere;

B. numai dacă încheierea acestui contract ține de activitatea profesională a acestei persoane, aspect a cărui verificare revine instanței de trimitere;

C. în funcţie de activitatea profesională a acestei persoane, fiind relevante, în principiu, eventualele cunoștințe sau expertiza persoanei respective în domeniul instrumentelor financiare ori comportamentul său activ în cadrul unor astfel de operațiuni.

4 În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a reținut că:

A. urmare a reglementării procedurii de citare a părţilor şi de comunicare a oricăror acte de procedură prin Buletinul procedurilor de insolvenţă, liberul acces la justiţie devine iluzoriu, fiind condiţionat de existenţa abonamentului la Buletinul procedurilor de insolvenţă;

B. creditorii, prin organele acestora, pot adopta, dacă apreciază oportun, decizii manageriale în ceea ce privește activitatea debitorului;

C. citarea şi comunicarea actelor prin intermediul Buletinului procedurilor de insolvenţă îşi găsesc justificarea în însuşi specificul procedurii insolvenței şi au drept scop asigurarea desfăşurării cu celeritate a acesteia, iar obligaţiile corelative ce decurg pentru părţi în acest caz nu pot fi privite ca aducând o restrângere a dreptului de proprietate ori a dreptului la apărare, atât timp cât părţile au posibilitatea, pe de o parte, să participe la termenele fixate de judecătorul-sindic şi să consulte dosarul în vederea cunoaşterii tuturor actelor de procedură depuse la acesta.

5 În cadrul opoziției la somația de executare a unui bilet la ordin:

A. debitorul va putea opune întotdeauna posesorului unui bilet la ordin excepțiile întemeiate pe raporturile lui personale cu posesorii anteriori;

B. excepțiile pot fi invocate numai în fața primei instanțe, până la primul termen cu procedura legal îndeplinită;

C. sunt admise doar termene de grație judecătorești.

6 Mandatul administratorilor statutari:

A. este suspendat de drept în cazul formulării unei cereri de deschidere a procedurii insolvenței împotriva persoanei juridice administrate de aceştia;

B. încetează de la data desemnării administratorului special;

C. este limitat la actele de gestiune curentă de la data desemnării administratorului special.

7 Președintele consiliului de administrație a unei societăți constituite potrivit Legii 31/1990:

A. poate fi revocat numai de către consiliul de administrație;

B. poate încheia cu societatea un contract de muncă;

C. poate fi numit de adunarea generală ordinară.

8 Asigurarea de răspundere civilă:

A. este obligatorie pentru transportatorul de bagaje;

B. naște, pentru asigurător, obligația de a plăti o despăgubire pentru prejudiciul de care asiguratul răspunde potrivit legii faţă de terţele persoane prejudiciate, mai puțin pentru cheltuielile făcute de asigurat în procesul civil;

C. crează pentru asigurător obligația de plată a indemnizației chiar dacă riscul asigurat a fost produs cu intenţie de către un membru din conducerea persoanei juridice asigurate.

9 În cadrul contractelor încheiate între profesioniști și consumatori:

A. evaluarea naturii abuzive a clauzelor se va face întotdeauna și prin raportare la calitatea obiectului principal al contractului de a satisface cerinţele de preţ şi de plată;

B. sunt abuzive stipulațiile care dau dreptul profesionistului să modifice unilateral, fără acordul consumatorului, clauzele privind caracteristicile produselor şi serviciilor care urmează să fie furnizate sau termenul de livrare a unui produs ori termenul de executare a unui serviciu;

C. părțile pot conveni restrângerea dreptului consumatorului de a pretinde despăgubiri în cazurile în care profesionistul nu îşi îndeplineşte obligaţiile contractuale, fără, însă, să poată anula acest drept.

10 Între profesioniști:

A. în toate cazurile, instanţa este în drept a aprecia dacă trebuie să atribuie o credibilitate mai mare registrelor uneia dintre părţi;

B. înscrisul sub semnătură privată, care constată un contract sinalagmatic, are putere doveditoare numai dacă a fost făcut în atâtea exemplare originale câte părţi cu interese contrare sunt;

C. registrele acestora, întocmite şi ţinute cu respectarea dispoziţiilor legale, pot face între aceştia deplină dovadă în justiţie, pentru orice fapte.

11 În materia contractului de cont bancar curent:

A. părțile pot conveni ca soldurile active şi pasive să nu se compenseze reciproc;

B. denunțarea contractului se poate face numai cu respectarea unui termen de preaviz care nu poate fi niciodată mai mic de 15 zile;

C. dreptul la acţiunea în restituirea soldului creditor rezultat la închiderea contului curent din iniţiativa instituţiei de credit se prescrie în termen de 3 ani de la data notificării închiderii acestui cont prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire la ultimul domiciliu sau sediu adus la cunoştinţa instituţie de credit.

12 Firma:

A. poate fi înstrăinată separat de fondul de comerţ la care este întrebuinţată, fiind element distinct al acestuia;

B. radiată din registrul comerţului este, în toate cazurile, indisponibilă pentru o perioadă de 2 ani de la data radierii;

C. unei sucursale din România a unei societăţi străine va trebui să cuprindă şi menţiunea sediului principal din străinătate.

13 Societatea constituită potrivit Legii 31/1990 se dizolvă:

A. prin pronunțarea unei hotărâri de deschidere a procedurii generale a insolvenței;

B. prin realizarea obiectului de activitate;

C. prin hotărârea adunării generale ordinare a societății.

14 În condiţiile Legii nr. 85/2014, este obligatorie fixarea unei cauțiuni:

A. în cazul cererilor de instituire a măsurilor asigurătorii asupra bunurilor din averea persoanelor împotriva cărora s-a formulat o cerere de antrenare a răspunderii;

B. în cazul contestaţiilor formulate de administratorul special în cadrul procedurii insolvenței;

C. în cazul formulării unei propuneri de înstrăinare de bunuri din averea debitorului, grevate de cauze de preferinţă.

15 În materia insolvenței, se efectuează citarea prin Buletinul Procedurilor de Insolvență:

A. a participanţilor la proces, de naționalitate sau cetățenie română, al căror sediu, domiciliu sau reşedinţă se află în străinătate;

B. în toate cazurile, pentru persoanele împotriva cărora s-a introdus o acţiune în temeiul dispoziţiilor art. 169 din Legea 85/2014;

C. a creditorului care deţine mai mult de 50% din valoarea creanţelor înscrise la masa credală, care a formulat acţiune pentru a recupera de la subdobânditor bunul ori valoarea bunului transferat de către debitor.

16 În materia asocierii în participație:

A. bunurile aduse în asociere devin proprietate comună, cu excepția situației în care asociații au convenit altfel;

B. convenția părților determină întinderea și condițiile asocierii, precum și limitele răspunderii asociaţilor faţă de terţi;

C. terțul este ținut exclusiv față de asociatul cu care a contractat, cu excepția cazului în care acesta din urmă a declarat calitatea sa la momentul încheierii actului.

17 Termenul de 3 luni de la data deschiderii procedurii, în care administratorul judiciar/lichidatorul judiciar poate să denunţe închirierile neexpirate, reprezintă:

A. un termen de decădere;

B. un termen de prescripție;

C. un termen de recomandare.

18 În jurisprudenţa CEDO, retragerea unei licențe de desfășurare a unor activități comerciale poate reprezenta:

A. o lipsire de proprietate de facto;

B. o măsură de reglementare a folosinței proprietăţii;

C. o expropriere formală a unor active ale societății ce desfăşura respectiva activitate comercială.

19 În interpretarea dispoziţiilor art. 105 alin. 1 şi 2 din Legea nr. 85/2014:

A. administratorul/lichidatorul judiciar are atribuţia de a verifica pe fond creanţele bugetare constatate prin titluri executorii, contestate în termenul legal în faţa instanţei specializate;

B. administratorul/lichidatorul judiciar are dreptul de a verifica creanţele bugetare constatate prin titluri executorii sub aspectul întinderii, pentru a stabili dacă acestea sunt anterioare sau ulterioare deschiderii procedurii de insolvenţă a debitoarei;

C. aspectele care ţin de stingerea parţială sau totală a creanţei ori de intervenirea prescripţiei extinctive, nu se înscriu în sfera atribuţiilor de verificare pe care le realizează practicianul în insolvență.

20 În raporturile dintre profesioniști:

A. termenul de plată poate fi mai mic de 15 de zile calendaristice de la data prestării serviciului;

B. părţile pot conveni ca emiterea facturii să se facă în 30 de zile de la data prestării serviciului;

C. dacă termenul de plată nu a fost prevăzut în contract, dobânda penalizatoare curge din ziua primirii de către debitor a cererii de plată.

21 Într-un proces înregistrat pe rolul instanţei la data de 15.12.2018, încheierea prin care prima instanţă a respins ca inadmisibilă o cerere de intervenţie:

A. nu se poate ataca decât odată cu fondul;

B. poate fi atacată cu apel în termen de 5 zile de la pronunţare pentru partea prezentă, respectiv de la comunicare pentru partea lipsă, instanţa de apel pronunţând o hotărâre susceptibilă de recurs;

C. poate fi atacată numai cu apel în termen de 5 zile de la pronunţare pentru partea prezentă, respectiv de la comunicare pentru partea lipsă.

22 Apelul incident:

A. poate fi formulat de intimatul-pârât din apelul principal împotriva intimatului – intervenient, atunci când intimatul – pârât urmărește schimbarea hotărârii primei instanțe cu privire la cererea de intervenție;

B. rămâne fără efect dacă apelul principal este respins pentru lipsa calității procesuale active în apel a apelantului principal;

C. declarat de intervenientul accesoriu va fi respins ca neavenit dacă apelul principal, declarat de partea în favoarea căreia a intervenit la fond intervenientul accesoriu, a fost respins ca nefondat.

23 Este inadmisibilă contestația în anulare prin care se invocă:

A. nelegala citare a contestatorului care susține că a pierdut termenul de declarare a apelului motivat de faptul că hotărârea i-a fost comunicată la aceeași adresă greșită la care a și fost citat în cursul procesului, proces în cadrul căruia nu s-a prezentat la niciun termen de judecată;

B. nelegala citare a contestatorului, în cazul în care acest motiv a fost invocat pe calea recursului, fiind respins motivat de faptul că erau necesare cercetări de fapt;

C. greșita anulare a recursului ca netimbrat, deși dovada achitării taxei judiciare de timbru se regăsea la dosar, în plicul cu care fusese expediată către instanță respectiva cale de atac.

24 Spre deosebire de renunţarea la judecata cererii de chemare în judecată, achiesarea la hotărâre:

A. nu poate determina obligarea apelantului ori recurentului la plata cheltuielilor de judecată;

B. nu presupune niciodată acordul părţii adverse;

C. dacă intervine în faţa instanţei de apel nu conduce la anularea hotărârii primei instanţe.

25 Cererea reconvenţională:

A. formulată de reclamant faţă de cererea reconveţională a pârâtului iniţial este admisibilă;

B. se judecă în toate cazurile împreună cu cererea principală;

C. se depune cel mai târziu la primul termen de judecată, dacă întâmpinarea nu este obligatorie.

26 Nulitatea decurgând din redactarea şi promovarea unei cereri de chemare în judecată de către un reclamant persoană juridică, prin mandatar persoană juridică:

A. nu poate fi acoperită prin semnarea şi însuşirea cererii de chemare în judecată de către reprezentantul legal al persoanei juridice, deoarece încălcarea dispoziţiilor referitoare la reprezentarea procesuală reprezintă unul din cazurile de nulitate necondiţionată de existenţa unei vătămări;

B. poate fi acoperită dacă reprezentantul legal al reclamantului a semnat şi şi-a însuşit cererea de chemare în judecată în termenul acordat de instanţă pentru complinirea lipsurilor;

C. nu poate fi acoperită prin semnarea şi însuşirea cererii de chemare în judecată de către reprezentantul legal al persoanei juridice deoarece, în acest caz, instanţa nu are posibilitatea de a acorda un termen pentru acoperirea lipsurilor.

27 Reprezintă încălcare a principiului neînrăutăţirii situaţiei în propria cale de atac:

A. atunci când ambele părţi au declarat apel împotriva soluţiei de admitere în parte a acţiunii, tribunalul a admis ambele apeluri, a anulat hotărârea primei instanţe şi, rejudecând, a respins acţiunea ca nefondată;

B. atunci când, în judecata apelului declarat de către reclamant împotriva soluţiei de admitere în parte a acţiunii, tribunalul a invocat din oficiu excepţia autorităţii de lucru judecat, a admis apelul, a anulat hotărârea primei instanţe şi, rejudecând, a respins acţiunea pentru autoritate de lucru judecat;

C. atunci când ambele părţi au declarat apel împotriva soluţiei de admitere în parte a acţiunii, tribunalul a respins apelul pârâtului, a admis apelul reclamantului, a anulat hotărârea primei instanţe şi, rejudecând, a respins acţiunea ca nefondată.

28 În jurisprudența sa, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a reținut că:

A. în cadrul cooperării dintre Curte și instanțele naționale instituite, necesitatea de a ajunge la o interpretare a dreptului Uniunii care să îi fie utilă instanței naționale impune definirea de către aceasta din urmă a cadrului factual și normativ în care se încadrează întrebările adresate sau cel puțin explicarea ipotezelor de fapt pe care se întemeiază aceste întrebări;

B. este necesar, dar nu indispensabil ca instanța națională să ofere, în însăși decizia de trimitere, un minim de explicații cu privire la motivele care au stat la baza alegerii prevederilor dreptului Uniunii a căror interpretare o solicită, precum și cu privire la legătura pe care o stabilește între aceste prevederi și legislația națională aplicabilă litigiului cu care este sesizată;

C. informațiile cuprinse în deciziile de trimitere, cum ar fi „expunerea motivelor care au determinat instanța de trimitere să aibă îndoieli cu privire la interpretarea sau validitatea anumitor dispoziții ale dreptului Uniunii, precum și legătura pe care instanța de trimitere o stabilește între aceste dispoziții și legislația națională aplicabilă litigiului principal” sunt destinate numai să permită Curții să dea răspunsuri utile.

29 Judecătorul este incompatibil de a judeca:

A. când este căsătorit cu fratele sau sora soţului reprezentantului unei părţi;

B. dacă, atunci când este investit cu soluţionarea unei căi de atac, soţul său a avut calitatea de procuror, la judecarea altei pricini, în faţa primei instanţe;

C. când soţul său a reprezentat partea la judecarea altei pricini, în faţa altei instanţe.

30 Cererea de refuz a executării în România a unei hotărâri judecătorești pronunțată într-un stat membru UE, în materie civilă și comercială, potrivit dispozițiilor Regulamentului (UE) 1215/2012, este de competența în primă instanță a:

A. judecătoriei;

B. tribunalului;

C. curții de apel;.

31 Sumele achitate cu titlu de taxe judiciare de timbru se restituie, după caz, integral, parţial sau proporţional, la cererea petiţionarului:

A. în cazul în care acţiunea a fost anulată ca insuficient timbrată;

B. în cazul în care reclamantul a renunţat la judecată după comunicarea cererii de chemare de judecată către pârât, dar înainte de primul termen de judecată;

C. în cazul în care reclamantul a renunţat la judecata cererii de divorţ.

32 Executarea provizorie judecătorească:

A. nu este nevoie să fie solicitată în mod expres de către parte;

B. nu poate fi solicitată pentru prima oară în apel;

C. poate fi acordată şi într-o cauză privind obligaţia de întreţinere între soţi.

33 Recursul:

A. este o cale de atac extraordinară, devolutivă, de reformare;

B. nu se poate exercita niciodată atât timp cât partea are deschisă calea de atac a apelului;

C. se judecă cu prioritate în raport cu revizuirea.

34 În cazul unor cereri de primă instanţă, una de competeneţa judecătoriei, iar cealaltă de competenţa tribunalului, conexate la tribunal, în caz de disjungere motivat de faptul că doar una este în stare de judecată:

A. tribunalul rămâne competent să soluţioneze ambele cereri;

B. cererea de competenţa judecătoriei va fi restituită acesteia, apreciindu-se că nu mai subzistă motivele pentru care a operat prorogarea de competenţă;

C. judecătoria va soluţiona ambele procese, fiind instanţa mai întâi investită.

35 Ordinea corectă de soluţionare a excepţiilor este:

A. excepţia litispendenţei, excepţia conexităţii, excepţia perimării;

B. excepţia perimării, excepţia litispendenţei, excepţia conexităţi;

C. eexcepţia litispendenţei, excepţia perimării, excepţia conexităţii.

36 În jurisprudența sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că:

A. dreptul la acţiune sau de recurs trebuie să se exercite din momentul în care părţile interesate pot cunoaşte efectiv hotărârile judecătoreşti care le impun o obligaţie sau care ar putea aduce atingere drepturilor sau intereselor lor legitime; notificarea, în calitate de act de comunicare între organul jurisdicţional şi părţi serveşte la luarea la cunoştinţă a deciziei instanţei, precum şi fundamentele care o motivează, după caz, pentru a permite părţilor de a o recura;

B. „dreptul la o instanţă" cuprinde mai multe aspecte, printre care dreptul la acces şi egalitatea armelor, care impune un echilibru just între părţi, iar aceste principii se aplică, în parte, în domeniul specific al semnificaţiei şi notificării actelor juridice către părţi;

C. instanţele naţionale nu au dat dovadă de un formalism incompatibil cu litera şi spiritul art. 6 paragraful 1 din Convenţie şi nu au adus atingere nejustificată dreptului societăţii reclamante de acces la o instanţă pentru determinarea „drepturilor şi obligaţiilor sale cu caracter civil", în cazul în care au respins o contestație în anulare motivat de faptul că notificarea prin afişare avea un temei legal în dreptul intern;.

37 Intervine sancțiunea nulității atunci când:

A. în cuprinsul citației transmisă reclamantului nu este menționată taxa judiciară de timbru, într-o acţiune referitoare la protecţia drepturilor consumatorului;

B. citația nu a fost înmânată cu cel puțin 5 zile înaintea termenului de judecată, chiar dacă partea s-a prezentat în fața instanței și nu a cerut amânarea cauzei;

C. o cerere incidentală a fost formulată de o persoană lipsită de capacitate procesuală.

38 În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a României, cu privire la textele legale care reglementează obligativitatea reprezentării și asistării părților prin avocat, în calea de atac a recursului, respectiv obligativitatea redactării cererii de recurs, precum și exercitarea și susținerea recursului numai prin avocat, a reținut că:

A. scopul urmărit de legiuitor prin instituirea obligației persoanelor fizice de a fi asistate sau reprezentate de avocat la redactarea cererii și motivelor de recurs, precum și în exercitarea acestuia, nu a fost unul legitim;

B. opțiunea legiuitorului pentru măsura reprezentării și asistării de avocat în etapa recursului nu a fost necesară pentru atingerea scopului urmărit;

C. această măsură, astfel cum a fost reglementată, nu apare ca fiind proporțională cu scopul legitim urmărit, din perspectiva relației existente între interesul general invocat și cel individual.

39 Neinvocarea de către pârât a necompetenţei teritoriale de ordine publică:

A. obligă instanţa să se declare competentă;

B. nu împiedică instanţa să invoce excepţia necompetenţei sale teritoriale;

C. împiedică reclamantul să invoce necompetenţa teritorială de ordine publică a instanţei la primul termen de judecată.

40 În jurisprudenţa sa, Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie a stabilit că în cazul strămutării repetate a judecăţii acţiunii de fond, instanţa competentă teritorial să judece cererea de ordonanţă preşedinţială în legătură cu respectiva acţiune este:

A. instanţa determinată potrivit regulilor generale;

B. instanţa în favoarea căreia s-a strămutat prima dată judecata fondului cauzei;

C. instanţa în favoarea căreia s-a strămutat judecata fondului cauzei pentru a doua oară, deoarece a operat prorogarea legală de competenţă.

41 În cadrul procedurii de insolvență a debitorului D SRL, creditorul A SRL a formulat contestație la tabelul preliminar de creanțe, criticând înscrierea creditorului B SRL în acest tabel cu o creanță garantată în cuantum de 2.180.000 lei.
În motivarea contestației sale a arătat că această înscriere s-a făcut doar pentru a se putea controla procedura respectivă de insolvență, creanța admisă de 2.180.000 lei reprezentând mai mult de 50% din pasivul debitorului D SRL; că debitorul D SRL are, la rândul său, calitatea de creditor a lui B SRL cu o creanță în cuantum de 2.400.000 lei, așa cum rezultă din tabelul definitiv de creanțe întocmit în cadrul procedurii de insolvență a lui B SRL. Apreciază contestatorul A SRL că înscrierea debitoarei D SRL la masa credală a lui B SRL a fost eronat admisă, aceasta reprezentând un fapt prejudiciabil pentru toți creditorii lui D SRL și că practicianul în insolvență cu rea voință sau din neglijență nu a invocat compensarea legală.
În cauză, au formulat întâmpinare creditorul B SRL și administratorul judiciar al debitorului D SRL, solicitând respingerea contestației, întrucât A SRL nu are calitatea de a solicita, pe calea contestației, compensarea creanțelor reciproce între el, B SRL, și debitorul D SRL, iar debitorul a renunțat tacit la compensație în momentul formulării cererii de înscriere la masa credală a lui B SRL.
Analizând cauza, Tribunalul va dispune:

A. admiterea contestației, cu consecința înlăturării lui B SRL din tabelul de creanțe, reținând că este admisibilă invocarea compensației legale a datoriilor reciproce dintre un creditor înscris la masa credală și debitorul aflat în insolvență, de către un alt creditor îndreptățit să participe la procedură, dacă acesta din urmă poate dovedi prejudiciul cauzat prin refuzul sau neglijența debitorului insolvent și a practicianului în insolvență în exercitarea acestui drept;

B. respingerea contestației, reținând că debitorul a renunțat tacit la compensație în momentul formulării cererii de înscriere la masa credală a lui B SRL;

C. respingerea contestației, reținând că A SRL nu are calitatea de a solicita, pe calea contenstației, compensarea creanțelor reciproce între un creditor înscris la masa credală și debitorul aflat în insolvență.

42 Prin contestația formulată, creditoarea X SRL a contestat înscrierea sa la masa credală a debitoarei Y SRL cu o creanță chitografară, în cuantum de 180.000 lei, arătând că deține o creanța garantată ce derivă dintr-un credit acordat societății debitoare, garantat atât cu ipotecă asupra imobilului proprietatea administratorului statutar, cât și prin emiterea unui bilet la ordin de către debitoare, avalizat de către administratorul statutar.
Administratorul judiciar al debitoarei a formulat întâmpinare, prin care a arătat că administratorul statutar a formulat contestație împotriva actelor de executare pornite în baza biletului la ordin și că, de altfel, prin contractul de ipotecă s-a prevăzut o valoare a bunului imobil ipotecat de 120.000 lei.
Judecătorul sindic a hotărât:

A. admiterea contestației creditorei X SRL și, pe cale de consecință, înscrierea acesteia în tabelul creditorilor cu o creanță garantată în cuantum de 180.000 lei;

B. admiterea în parte a contestației creditorei X SRL și, pe cale de consecință, înscrierea acesteia în tabelul creditorilor cu o creanță garantată în cuantum de 120.000 lei și cu o creanță chirografară în cuantum de 60.000 lei;

C. a respins ca nefondată contestația creditoarei X SRL împotriva tabelului preliminar al creanțelor.

43 În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a reținut că:

A. o clauză afectată de o împrejurare excepţională, ulterioară încheierii contractului şi care, astfel, determină un dezechilibru vădit între prestaţiile contractanţilor este, în mod implicit, abuzivă, de natură a determina nulitatea acesteia;

B. impreviziunea în contracte nu are nici un element de contingenţă cu situaţia economico-financiară a debitorului, ea circumscriindu-se exclusiv echilibrului dintre prestaţiile contractuale ale părţilor;

C. reglementarea unei situaţii de intervenire a impreviziunii care valorifică o anumită diferenţă de curs valutar ce se cantonează în sfera riscului inerent, respectiv 20%, este proporţională cu scopul legitim urmărit, astfel încât nu reprezintă o încălcare a art.44 din Constituţie şi, implicit, ale art.147 alin. 4 din Constituţie, ca urmare a respectării exigenţelor constituţionale referitoare la relaţia dintre dreptul de proprietate privată şi impreviziune, stabilit prin Decizia Curţii Constituţionale nr. 623 din 25 octombrie 2016.

44 Prin cererea înregistrată la Tribunal, X SRL, în calitate de creditor majoritar al debitoarei D SRL a solicitat atragerea răspunderii patrimoniale a pârâtei A, respectiv obligarea acesteia la plata pasivului debitoarei rămas neacoperit până la concurenţa sumei de 578.000 lei.
În motivarea cererii, reclamantul arată că pârâta se face vinovată de faptele prevăzute la art.169 alin.1 lit. a şi e din Legea nr.85/2014, în sensul că a folosit bunurile sau creditele persoanei juridice în folosul propriu sau în cel al unei alte persoane şi nu a luat măsurile ce se impuneau pentru recuperarea creanţelor de alţi parteneri comerciali, lăsând să se prescrie aceste creanţe, mărind în mod fictiv pasivul debitoarei.
Arată că, potrivit balanţei de verificare la luna iunie a anului 2015, debitoarea figura cu mărfuri în cuantum de 120.000 lei şi titluri de participare în sumă de 78.000 lei, bunuri faţă de care pârâta a specificat că marfa a fost perisabilă, iar titlurile de participare erau înregistrate în contabilitate încă înainte de a prelua societate, însă nu a prezentat dovezi în acest sens. De asemenea, a constatat că în evidenţele fiscale, debitoarea figurează cu bunuri mobile neînregistrate în contabilitatea acesteia şi nepredate lichidatorului, în cuantum de 320.000 lei.
Mai arată creditoarea că este adevărat că A nu mai figura în Registrul Comerţului ca administrator după cesiunea părţilor sociale și după numirea lui M în calitate de administrator, dar și după această dată A a semnat acte și a gestionat activitatea debitoarei, astfel că aceasta a avut calitatea de administrator de fapt.
Consideră a fi întrunite condiţiile prevăzute de art.1357 şi art.1359 Cod civil şi sunt dovedite existenţa prejudiciului, fapta prin care s-a contribuit la ajungerea societăţii în încetare de plăţi, raportul de cauzalitate între faptă şi prejudiciu.
Pârâta, legal citată, a depus întâmpinare prin care a invocat excepţia prescripţiei dreptului material de a cere antrenarea răspunderii, raportat la prevederile art.170 din Legea nr.85/2014, conform cărora acţiunea de antrenare a răspunderii prevăzută la art.169 se prescrie în termen de 3 ani, iar prescripţia începe să curgă de la data la care a fost cunoscută persoana care a contribuit la apariţia stării de insolvenţă, dar nu mai târziu de 2 ani de la data pronunţării deschiderii procedurii.
Arată că, raportat la data depunerii raportului privind cauzele şi împrejurările care au dus la apariţia stării de insolvenţă a debitoarei, 12.10.2015, termenul de prescripţie s-a împlinit la 12.10.2018, reclamantul înregistrând cererea de antrenare la 13.06.2020 și că, de altfel, deschiderea procedurii s-a pronunțat la data de 23.07.2015
Faţă de aceste motive, solicită admiterea excepţiei invocate şi, pe cale de consecinţă, respingerea cererii ca fiind prescrisă.
Creditoarea a formulat răspuns la întâmpinare, prin care a arătat că a luat la cunoștință despre faptele culpabile ale pârâtei după ce a văzut înscrisuri semnate de aceasta și a realizat că ea are calitatea de administrator de fapt al debitoarei.
Prin sentinţă, judecătorul sindic va dispune:

A. respingerea excepției prescripției dreptului material la acţiunea în antrenarea răspunderii și admiterea acțiunii formulate, cu consecința antrenării răspunderii patrimoniale a pârâtei A și obligarea acesteia la plata sumei de 578.000 lei;
B. respingerea excepției prescripției dreptului material la acţiunea în antrenarea răspunderii și respingerea acțiunii ca nefondată;
C. admiterea excepției prescripției dreptului material la acţiunea în antrenarea răspunderii și, pe cale de consecință, respingerea acțiunii ca prescrisă.

45 Prin acțiunea înregistrată pe rolul instanței, reclamanta A SRL a solicitat în contradictoriu cu B SRL anularea contractului de vânzare cumpărare din 27.06.2019 încheiat între A SRL, în calitate de vânzătoare și B SRL, în calitate cu cumpărătoare.
În motivarea cererii sale a arătat că acest contract a fost încheiat în numele său de fostul administrator, numitul X, care nu mai avea puterea de a reprezenta societatea, întrucât mandatul acestuia fusese acordat pentru perioada 30.11.2014- 30.11.2018, aspect ce rezulta cu ușurință din consultarea informațiilor în Registrul Comerțului.
A arătat, de asemenea, că nu poate fi reținută valabilitatea mandatului administratorilor după data expirării duratei acestuia prin recurgerea la instituția mandatului aparent, întrucât acesta presupune ipoteza potrivit căreia în evidențele registrului public apar mențiuni cu privire la persoane cu mandate valabile de administratori, dar care, în realitate, sunt lovite de o cauză de ineficacitate sau sunt exercitate cu depășirea limitelor împuternicirii și pe care terții de bună-credință nu au posibilitatea să le cunoască, acționând astfel cu convingerea că tratează cu adevăratul mandatar.
Totodată, prelungirea mandatului administratorului, după limita maximă permisă de lege, ar reprezenta o modificare atât a actului constitutiv, cât și a mențiunilor existente în registrul comerțului, modificare ce trebuie la rândul ei să fie înregistrată în registrul public, așa cum prevăd dispozițiile art. 21 lit. h din Legea nr. 26/1990, pentru asigurarea opozabilității față de terți.
Pârâta B SRL a formulat întâmpinare, prin care a solicitat respingerea acțiunii, arătând că ea a fost de bună credință, că a cumpărat bunul după ce a aflat de intenția reclamantei de a-l vinde din consultarea unui site de publicitate, care promovează ofertele de vânzare a bunurilor de acest gen și că a plătit întregul preț.
Prin sentinţa pronunţată, instanța:

A. va respinge acțiunea, reținând că pârâta B SRL a fost de bună-credință la încheierea actului, întrucât nu i-a fost prezentat un extras de informare din Registrul Comerţului din care să rezulte că numitul X nu mai avea calitatea de administrator al reclamantei și că aceasta a aflat de intenția reclamantei de a-l vinde din consultarea unui site de publicitate, care promovează ofertele de vânzare a bunurilor de acest gen;

B. va admite acțiunea și va dispune anularea contractului de vânzare cumpărare, reținând că pârâta B SRL a fost de rea-credință la încheierea actului întrucât putea solicita un extras de informare din Registrul Comerţului din care să rezulte că X nu mai avea calitatea de reprezentant al reclamantei, mandatul acestuia fiind expirat;

C. va respinge acțiunea, reținând că X avea calitatea de reprezentant al reclamantei, la momentul încheierii contractului nefiind publicate în Registrul Comerțului mențiunile referitoare la încetarea mandatului acestuia.

46 Soluţionând conflictul negativ de competenţă ivit între Judecătoria Sectorului 4 Bucureşti şi Judecătoria Râmnicu Vâlcea, în legătură cu un proces vizând instituirea interdicției de a înstrăina sau greva cu orice sarcină imobilul apartament, precum și asupra oricărui imobil deținut în proprietate de către pârâți, până la achitarea împrumutului, Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, în jurisprudenţa sa, a reţinut că:

A. Judecătoria Sectorului 4 Bucureşti este competentă, deoarece cererea de chemare în judecată se introduce la instanța în a cărei circumscripție domiciliază pârâtul, dacă legea nu prevede altfel, iar pârâții își au domiciliul în București, chiar dacă aceştia nu au invocat excepţia necompetenţei;

B. dispozițiile art. 131 Noul C. proc. civ. trebuie interpretate în sensul că, dacă pârâții nu au invocat excepția necompetenței teritoriale, Judecătoria Râmnicu Vâlcea trebuia să constate că este competentă tocmai pentru acest motiv, întrucât prin lege s-a urmărit ca excepția necompetenței teritoriale relative să fie lăsată doar la îndemâna pârâtului, nu și la aprecierea instanței;

C. acțiunea dedusă judecății este o acțiune reală, guvernată de norme cu caracter de ordine publică ce reglementează materia competenței teritoriale exclusive, competenţă care aparţine instanţei în circumscripția căreia se află situat imobilul, respectiv Judecătoria Sectorului 4 Bucureşti, fără a fi necesar ca pârâţii să fi invocat excepţia necompetenţei teritoriale.

47 Prin cererea de chemare în judecată înregistrată la 16.03.2019, la judecătorie, reclamanta Asociaţia de Proprietari X l-a chemat în judecată pe pârâtul Y, solicitând obligarea acestuia la plata cheltuielilor de întreţinere aferente perioadei 15.03.2014 – 15.03.2016. Judecătoria a admis în parte acţiunea, obligând pe pârât la plata cheltuielilor de întreţinere aferente perioadei 15.03.2014 – 15.03.2015, respingând acţiunea în privinţa pretenţiilor aferente perioadei 16.03.2015 – 15.03.2016. În motivare, s-a reţinut că reclamanta a depus tardiv la dosar listele de plată aferente perioadei 16.03.2015 – 15.03.2016, aplicând sancţiunea decăderii în privinţa acestora, în baza art. 254 alin. 1 Cod procedură civilă.
Reclamanta Asociaţia de Proprietari X a formulat apel, în termen, solicitând schimbarea în parte a sentinţei apelate, în sensul admiterii în întregime a acţiunii sale, invocând în susţinerea pretenţiilor sale toate înscrisurile depuse la prima instanţă.
Tribunalul, la termenul de discutare a probelor:

A. încuviinţează proba cu înscrisurile depuse tardiv la prima instanţă;

B. respinge proba cu înscrisurile depuse tardiv la prima instanţă, apreciind ca acestea nu pot fi administrate în apel;

C. respinge proba cu înscrisurile propuse, apreciind că acestea nu constituie probe noi în apel.

48 Prin încheierea din data de 15.06.2016, judecătoria a dispus sesizarea Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie în vederea pronunţării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depindea soluţionarea pe fond a cauzei respective. Prin aceeaşi încheiere, instanţa a dispus suspendarea judecării cauzei, până la pronunţarea hotărârii prealabile.
Prin sentinţa civilă din data de 15.03.2017 judecătoria a admis excepţia perimării invocată din oficiu şi a constatat perimată cererea de chemare în judecată.
În recursul declarat împotriva acestei sentinţe, reclamanta a arătat că soluţia este greşită deoarece instanţa era obligată să repună cauza pe rol din oficiu.
Instanţa de recurs:

A. respinge recursul, arătând că în acest caz redeschiderea judecăţii opera doar la cerere;

B. admite recursul, arătând că părţilor nu li se poate reţine vreo culpă pentru rămânerea procesului în nelucrare, întrucât repunerea cauzei pe rol trebuia efectuată de instanţă din oficiu;

C. respinge recursul, arătând că interesul repunerii cauzei pe rol aparţine părţilor, neputându-se pune această obligaţie în sarcina instanţei.

49 În jurisprudenţa sa, Curtea Constituţională, analizând sintagma „precum și în alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 1.000.000 lei inclusiv" cuprinsă în art.XVIII alin.(2) din Legea nr.2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr.134/2010 privind Codul de procedură civilă:

A. și-a reconsiderat jurisprudența în raport cu art.XVIII alin.(2) din Legea nr.2/2013, datorită reevaluării standardului de protecție pe care îl asigură art.16 alin.(1) și art.21 alin.(3) din Constituție, în sensul reducerii marjei de apreciere a legiuitorului în domeniul căilor extraordinare de atac și al sporirii garanțiilor care însoțesc accesul liber la justiție în condițiile în care și căile extraordinare de atac reprezintă un aspect al accesului liber la justiție;

B. a reţinut că, din moment ce o judecată parcurge două etape procesuale devolutive (judecata în primă instanță și apelul), stabilirea de către legiuitor a unui prag valoric pentru accesul la recurs nu contravine principiului egalității cetățenilor în fața legii;

C. a apreciat că legiuitorul poate institui un tratament juridic diferit pentru exercitarea căii de atac a recursului, reglementând anumite situații în care nu se poate formula recurs, iar acest tratament juridic diferit poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, în virtutea principiului separaţiei puterilor în stat.

50 Prin acţiunea înregistrată pe rolul judecătoriei reclamanta A le-a chemat în judecată pe pârâtele B şi C solicitând instanţei să dispună obligarea pârâtei B la plata sumei de 100.000 lei şi a pârâtei C la plata sumei de 50.000 lei reprezentând contravaloarea lipsei de folosinţă a terenurilor în suprafaţă de 1200 m.p. şi 297 m.p..
Reclamanta a arătat că printr-o hotărâre anterioară, definitivă, cele două pârâte au fost obligate să-i respecte proprietatea şi posesia terenurilor, pârâta B pentru suprafaţa de 1200 m.p, iar pârâta C pentru suprafaţa de 298 m.p., astfel că cele două pârâte folosesc terenul fără drept.
Judecătoria a admis în parte cererea de ajutor public judiciar formulată de reclamantă şi a dispus reducerea taxei judiciare de timbru datorate pentru cererea de chemare în judecată de la suma de 4105 lei la suma de 1000 lei.
Prin hotărârea pronunţată judecătoria a admis în parte acţiunea, a obligat pe pârâta B la plata sumei de 50.000 lei şi pe pârâta C la plata sumei de 25.000 lei reprezentând despăgubiri; a obligat pârâtele, în solidar, la plata către stat a sumei de 3105 lei reprezentând ajutor public judiciar acordat reclamantei.
Împotriva acestei sentinţe au declarat apel pârâtele, invocând greşita lor obligare, la plata către stat a sumei ce a format obiectul ajutorului public judiciar.
Instanţa de apel:

A. a admis apelul, a schimbat în parte sentinţa apelată, în sensul că a obligat pârâta B la plata către stat a sumei de 1035 lei şi pârâta C la plata către stat a sumei de 57, 50 lei;

B. a respins apelul;

C. a admis apelul, a schimbat în parte sentinţa apelată înlăturând din sentinţă menţiunea privind obligarea pârâtelor la plata către stat a sumei reprezentând ajutor public judiciar acordat reclamantei, reţinând că obligaţia de restituire a ajutorului public judiciar către stat revine reclamantei.